

божественната литургія а особно въ кщцѣтъ си да права молитвы тѣ си на Бога, въ сичкійатъ си животь работихъ непрестанно, направленіе то ми пожеше да послужи за примеръ на съвършенна добродѣтелна похвала, а особенно пистенето ми. Нѣма кой да каже зло за мене, нито една бѣдна може ре, че си е отдалечила отъ вратиятъ ми съ празны рѣцѣ. Не разумѣвамъ наистина, какъ да ся обжриа кжмъ Бога, и вѣрвамъ че до тоя часъ Духовникътъ мя глѣдаше като най благочестивъ и добродѣтелнъ женъ въ всичкѣтъ околность.

Благочестивійатъ чърковникъ ся принуди да говори съ повече важность, за да ѣмъ направи да познае погрѣшкытъ си. Представляваше ѣ съ единъ сладкъ начинъ, че тя обычаше повече отъ всяко друго среброто още, и че съединяваше сребролюбіето съ пистенето, което, като добрина достопохвална, заразявашеся отъ безумиѣтъ любовь на богатство, и което като ся пріеме подъ чисто разглѣдваніе, не е друго освенъ Идолопоклонство. Представляваше ѣ, че многопѣти не разумнійатъ ѣ глѣвъ ѣмъ влачеше да стори най гнусны работи безъ да иска да знае, трѣпеніе и сладость, тія достолюбни примушества и необходимн за женытъ, че чрезъ сребролюбіе то си, и несвѣтостѣтъ си тровеше съки день мажбать си, — че исплди Марія немилостиво, едно бѣдно сираче и наконѣцъ, че виѣсто да обича и почита родителитъ на съ прѣгъять си, като свои, исплди ги изъ жилището си съ най лошавъ начинъ.